

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 16

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 7 ianuarie 2011

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.302 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	2-3		
Decizia nr. 1.387 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) lit. d) și alin. (3), precum și art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	3-4		
Decizia nr. 1.388 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	4-6		
Decizia nr. 1.411 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	6-7		
Decizia nr. 1.420 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și ale art. 156 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	8-9		
		Decizia nr. 1.429 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 și art. 22 din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003	10-11
		Decizia nr. 1.438 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	12-13
		Decizia nr. 1.542 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (4) teza finală și art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale	14-15
		ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE PENTRU ADMINISTRARE ȘI REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII	
		6. — Decizie privind identificarea piețelor relevante din sectorul comunicațiilor electronice corespunzătoare serviciilor de linii închiriate — segmente terminale cu capacitatea de transmisie de până la și inclusiv 2 Mbps.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.302**

din 14 octombrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Acsinte Gaspar — președinte
 Aspazia Cojocar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „DGS Grup Security” — S.R.L. din Focșani în Dosarul nr. 3.238/91/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, sens în care arată că autorul excepției solicită, în realitate, modificarea textului de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.238/91/2009, **Tribunalul Vrancea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „DGS Grup Security” — S.R.L. din Focșani într-o cauză având ca obiect acordarea unor drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate încalcă libertatea comerțului, întrucât obligă angajatorul la plata unor sume de bani, potrivit Contractului colectiv de muncă, sume de care nu dispune.

Tribunalul Vrancea — Secția civilă consideră că textul de lege criticat este neconstituțional, „mai ales în măsura în care se referă la drepturi stabilite prin acte normative.” De asemenea, arată că stabilirea prin acte normative a nivelului minim sub care nu pot fi prevăzute drepturile salariale în contractele individuale de muncă reprezintă o încălcare a libertății comerțului și a liberei inițiative, o imixtiune a statului în desfășurarea activităților economice ale societăților private. De asemenea, arată că art. 11 din Codul muncii este neconstituțional și în măsura în care clauzele contractului colectiv de muncă sunt obligatorii pentru societățile mici, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 236 alin. (2) din Codul muncii, negocierea colectivă nu este obligatorie în situația în care angajatorul are încadrați mai puțin de 21 de salariați. Or, pentru respectarea principiului libertății comerțului, ar trebui să se distingă între angajatorii care sunt obligați la negocierea colectivă și la încheierea contractelor colective de muncă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora „*Clauzele contractului individual de muncă nu pot conține prevederi contrare sau drepturi sub nivelul minim stabilit prin acte normative ori prin contracte colective de muncă.*”

Autorul excepției consideră că acest text de lege contravine dispozițiilor art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție referitoare la libertatea economică și la obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege are ca scop protejarea drepturilor salariaților în fața eventualelor abuzuri ale angajatorului. Libertatea economică nu este un drept absolut, prevederile art. 45 din Constituție precizând că exercitarea acestuia se face „*în condițiile legii*”. În situația concretă a textului de lege supus examinării, restrângerea libertății economice este justificată tocmai de necesitatea asigurării protecției drepturilor angajaților.

De altfel, dispozițiile art. 11 din Codul muncii sunt un reflex al prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, dar și o concretizare a principiului general de drept *pacta sunt servanda*.

În ceea ce privește susținerile referitoare la incapacitatea societăților mici și mijlocii de a face față obligațiilor asumate prin Contractul colectiv de muncă, Curtea constată că această problemă nu poate fi supusă analizei instanței de contencios constituțional. Astfel, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, obiect al controlului de constituționalitate îl pot constitui doar prevederile dintr-o lege sau ordonanță, dar nu și prevederile Contractului colectiv de muncă. În același timp însă Curtea observă că prevederile art. 11 din Codul muncii nu stabilesc obligațiile pe care angajatorii și le pot asuma prin contractul colectiv de muncă, reprezentanții patronatului având posibilitatea negocierii drepturilor și a obligațiilor lor cu prilejul încheierii acestui contract.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „DGS Grup Security” — S.R.L. din Focșani în Dosarul nr. 3.238/91/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.387

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) lit. d) și alin. (3), precum și art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) lit. d) și alin. (3), precum și art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Cătălina Derihaci în Dosarul nr. 5.172/108/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.172/108/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (2) lit. d) și alin. (3), precum și art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Cătălina Derihaci.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că textele criticate contravin dreptului de acces

la justiție și dreptului la un proces echitabil întrucât impun persoanelor obligația de a urmări în permanență pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și de a se deplasa la perioade scurte de timp la sediul organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 44 alin. (2) lit. d) și alin. (3), precum și art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu următorul conținut:

— Art. 44 alin. (2) lit. d) și alin. (3): Comunicarea actului administrativ fiscal

„(2) Actul administrativ fiscal se comunică după cum urmează: [...]

d) prin publicitate.

(3) Comunicarea prin publicitate se face prin afișarea, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, a unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului. În cazul actelor administrative emise de organele fiscale prevăzute la art. 35, afișarea se face, concomitent, la sediul acestora și pe pagina de internet a autorității administrației publice locale respective. În lipsa paginii de internet proprii, publicitatea se face pe pagina de internet a consiliului județean. În toate cazurile, actul administrativ fiscal se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.”

— Art. 207 alin. (1): Termenul de depunere a contestației

„(1) Contestația se va depune în termen de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, sub sancțiunea decăderii.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 referitoare la dreptul la apărare, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 406 din 24 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009, a statuat, în ceea ce privește dispozițiile art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, că parcurgerea unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fără caracter jurisdicțional, nu îngrădește

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a art. 44 alin. (2) lit. d) și alin. (3), precum și art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Cătălina Derihaci în Dosarul nr. 5.172/108/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.388

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sandra Trading” — S.R.L. din Iași în Dosarul

nr. 8.657/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.657/99/2009, **Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sandra Trading” — S.R.L. din Iași.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile criticate permit instanței de judecată să soluționeze cauza doar în baza susținerilor subiective ale creditoarei, fără ca debitorul să poată administra suficiente probe în apărarea sa, încălcându-se astfel prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) și cele ale art. 24 alin. (1). Emiterea titlului executoriu în urma unui proces sumar, fără a fi administrate toate mijloacele de probă prevăzute de dispozițiile legale, încalcă dreptul constituțional referitor la ocrotirea proprietății, prevăzut de art. 44 din Legea fundamentală. De asemenea, limitarea probelor exclusiv la înscrisuri, în cadrul procedurii ordonanței de plată, restrânge în mod neconstituțional dreptul la apărare al debitorului.

Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 2 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007.

— Art. 2 alin. (1): „*Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.*”;

— Art. 6 alin. (2): „*La cerere se anexează înscrisurile ce atestă cuantumul sumei datorate și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare și ale art. 44 alin. (1) referitoare la dreptul de proprietate. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 s-a pronunțat în repetate rânduri, exemplul fiind Decizia nr. 1.129 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 23 octombrie 2009, sau Decizia nr. 210 din 4 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 10 mai 2010. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța criticată.

Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Împrejurarea că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate nu înseamnă că hotărârea se va pronunța înainte ca judecătorul să analizeze toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanță prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse potrivit art. 6 alin. (2), a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 dau posibilitatea contestării de către debitor a ordonanței de plată și reglementează procedura pentru exercitarea căii de atac. Așa fiind, Curtea a constatat că prevederile art. 2 alin. (1) și cele ale art. 6 alin. (2) din ordonanță nu numai că nu încalcă dreptul la apărare și dreptul părților la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, dau expresie acestora.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sandra Trading” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 8.657/99/2009 al Tribunalului Iași — Secția Comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.411

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de PFA Vasile Claudiu Berbec în Dosarul nr. 4.147/94/CV/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.147/94/CV/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 1 și art. 2 lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.

Excepția a fost ridicată de PFA Vasile Claudiu Berbec cu prilejul soluționării unei cauze în contencios administrativ având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că prin dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 legiuitorul a impus obligația operatorilor economici care efectuează livrări de bunuri cu amănuntul să utilizeze aparate de marcat electronice fiscale, obligație de natură să aducă atingere dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, persoanele fizice autorizate sunt discriminate în raport cu societățile comerciale, fiind obligate să se doteze cu o logistică specifică societăților comerciale. Pe de altă parte, prin dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, se realizează o discriminare a persoanelor fizice autorizate în raport cu persoanele fizice care prestează servicii cu titlu de profesie liberală, întrucât acestea din urmă sunt exceptate de la obligațiile prevăzute de art. 1 alin. (1) și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999. În sfârșit, consideră că prevederile de lege criticate aduc atingere și libertății economice, fiind stabilită o sarcină mult prea oneroasă în sarcina persoanelor fizice autorizate.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal consideră că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și art. 2 lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările ulterioare, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 1: „(1) *Agenții economici care efectuează livrări de bunuri cu amănuntul, precum și prestări de servicii direct către populație sunt obligați să utilizeze aparate de marcat electronice fiscale.*

(2) *Agenții economici prevăzuți la alin. (1), denumiți în continuare utilizatori, au obligația să emită bonuri fiscale cu aparate de marcat electronice fiscale și să le predea clienților. La solicitarea clienților, utilizatorii vor elibera acestora și factură fiscală.*

(3) *Aparatele de marcat electronice fiscale sunt livrate prin distribuitori autorizați. În sensul prezentei ordonanțe de urgență, prin distribuitor autorizat se înțelege agentul economic pe numele căruia a fost eliberat avizul prevăzut la art. 5 alin. (2). Distribuitorul autorizat are dreptul de a comercializa aparatele de marcat electronice fiscale, inclusiv produsele complementare acestora, pentru care a obținut avizul, precum și obligația să asigure service la aceste aparate atât în mod direct, cât și prin alți agenți economici acreditați de către acesta, denumiți în continuare unități acreditate pentru comercializare și/sau service. Distribuitor autorizat nu poate fi decât producătorul sau importatorul aparatului respectiv. În situația defectării aparatelor de marcat electronice fiscale utilizatorii sunt obligați ca în momentul constatării defectării să anunțe distribuitorul autorizat care a livrat aparatul sau, după caz, unitatea de service acreditată a acestui distribuitor autorizat.*

(4) *Până la repunerea în funcțiune a aparatelor de marcat electronice fiscale, agenții economici utilizatori sunt obligați să înregistreze într-un registru, special întocmit în acest sens, toate*

operațiunile efectuate și să emită facturi fiscale pentru respectivele operațiuni, la cererea clientului.”;

— Art. 2 alin. (1) lit. h): „*Se exceptează de la prevederile art. 1 alin. (1): [...]*

h) activitățile desfășurate ca profesii libere sub toate formele de organizare care nu implică crearea unei societăți comerciale;”.

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor dispoziții constituționale: art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia este nemulțumit, pe de o parte, de faptul că prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 nu fac distincție între persoanele fizice autorizate și societățile comerciale în ceea ce privește obligația de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale și, pe de altă parte, că dispozițiile art. 2 lit. h) din aceeași ordonanță creează o situație distinctă pentru activitățile desfășurate ca profesii libere. Pentru aceste motive, consideră că textele de lege criticate sunt discriminatorii.

Față de aceste susțineri, Curtea reține că, prin instituirea obligației de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, legiuitorul a urmărit preîntâmpinarea faptelor de natură a avea impact negativ asupra economiei naționale. În consecință, criteriul major în funcție de care a fost instituită această obligație a fost acela al activității economice desfășurate, activitate care, în lipsa unei asemenea reglementări, ar putea crea condiții favorabile săvârșirii de acte de evaziune fiscală. Din această perspectivă, societățile comerciale și persoanele fizice autorizate se află în aceeași situație obiectivă, astfel că instituirea unui tratament juridic egal este justificată.

În același timp însă aceleași criteriu, al naturii activității desfășurate, a impus și stabilirea unor excepții, avându-se în vedere imposibilitatea obiectivă de utilizare a unui aparat de marcat electronic fiscal. Este situația activităților prevăzute în art. 2 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999. Acesta este motivul pentru care tratamentul juridic diferențiat este, sub acest aspect, justificat în mod obiectiv și rezonabil.

În ceea ce privește critica referitoare la restrângerea libertății economice, Curtea reține că aceasta nu este un drept absolut. Într-adevăr, dispozițiile art. 45 din Constituție prevăd că accesul liber al persoanei la o activitate economică și libera inițiativă se exercită în condițiile legii. Rațiuni ca cele arătate mai sus, ce țin de necesitatea preîntâmpinării faptelor de natură a avea impact negativ asupra economiei naționale, justifică în mod rațional și proporțional cu obiectivul avut în vedere restrângerea libertății exercitării activității economice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de PFA Vasile Claudiu Berbec în Dosarul nr. 4.147/94/CV/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.420

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și ale art. 156 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 54 alin. (3) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat și ale art. 156 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Ion Aldea în Dosarul nr. 4.343/99/2008 al Curții de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată în ceea ce privește dispozițiile art. 54 alin. (3) din Legea nr. 164/2001. Astfel, arată că acestea sunt simple norme de trimitere. Referitor la dispozițiile art. 156 din Legea nr. 19/2000, pune însă concluzii de admitere a excepției, considerând că se creează un tratament juridic diferențiat, care nu are la bază un criteriu rezonabil. De asemenea, arată că normele procedurale de favoare ar trebui aplicate tuturor pensionarilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.343/99/2008, **Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 54 alin. (3) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, raportate la dispozițiile art. 156 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.**

Excepția a fost ridicată de Ion Aldea cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt discriminatorii, creând un tratament diferit între pensionarii sistemului public de pensii și cei din alte sisteme de pensii. Astfel, arată că art. 155 lit. f) din Legea nr. 19/2000 prevede competența tribunalului de a soluționa modul de stabilire și de plată a pensiilor, a indemnizațiilor și a altor drepturi de asigurări sociale. Derogând de la normele de drept comun în materia competenței teritoriale a instanței, art. 156 din aceeași lege prevede că, pentru cererile îndreptate împotriva CNPAS sau împotriva caselor teritoriale de pensii, este competent tribunalul

în raza căruia se află domiciliul reclamantului. Pentru toate celelalte cauze este competentă instanța de la domiciliul sau sediul pârâtului. Dispozițiile art. 54 alin. (3) din Legea nr. 164/2001 fac trimitere la dispozițiile Legii nr. 19/2000 în ceea ce privește procedura de soluționare a acțiunilor împotriva deciziilor comisiilor de contestații ale pensiilor militare de stat care funcționează în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne și Serviciului Român de Informații. Deși aceste litigii se referă la modul de stabilire și de plată a pensiilor, a indemnizațiilor și a altor drepturi de asigurări sociale, totuși nu vor putea fi soluționate de instanța de la domiciliul reclamantului, întrucât prevederile Legii nr. 19/2000 stabilesc acest beneficiu doar pentru situația în care pârâtul este CNPAS sau casele teritoriale de pensii.

Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale consideră că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care, din interpretarea lor, rezultă o competență diferită în soluționarea contestațiilor formulate de pensionarii militari în raport cu cei din sistemul public de pensii. Arată că excepția de la regula de drept comun referitoare la competența teritorială a instanței a urmărit facilitarea accesului la justiție a pensionarilor, iar diferența de tratament juridic nu are o justificare obiectivă și rezonabilă.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 54 alin. (3) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 14 octombrie 2002, dispoziții potrivit cărora: *„Deciziile comisiilor de contestații pot fi atacate în instanță potrivit Legii nr. 19/2000.”*

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 156 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, dispoziții potrivit cărora: *„Cererile îndreptate împotriva CNPAS sau împotriva caselor teritoriale de pensii se adresează instanței în a cărei rază teritorială își are domiciliul sau sediul reclamantului. Celelalte cereri se adresează instanței în a cărei rază teritorială își are domiciliul sau sediul pârâtului.”*

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta a fost invocată într-o cauză având ca obiect contestația formulată împotriva deciziei prin care s-a stabilit pensia de serviciu cuvenită autorului excepției.

Ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a intrat în vigoare Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. Aceasta a prevăzut transformarea pensiilor speciale, inclusiv a pensiilor militare de stat, în pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000, dispunând și recalcularea pensiilor aflate în plată. Deși Legea nr. 119/2010 nu a abrogat dispozițiile Legii nr. 164/2001, în art. 7 a prevăzut că: „*Procedura de stabilire, plată, suspendare, recalculare, încetare și contestare a pensiilor recalculate potrivit prezentei legi este cea prevăzută de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.*”

Față de aceste dispoziții de lege, Curtea constată că dispozițiile art. 54 alin. (3) din Legea nr. 164/2001 și-au încetat aplicarea, norma de trimitere la dispozițiile Legii nr. 19/2000 fiind preluată de art. 7 din Legea nr. 119/2010.

Noua reglementare nu clarifică însă problemele indicate de autorul excepției cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 156 din Legea nr. 19/2000, motiv pentru care Curtea apreciază că soluția legislativă criticată se păstrează.

În aceste condiții, urmează ca instanța de contencios constituțional să analizeze constituționalitatea dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 119/2010 prin raportare la dispozițiile art. 156 din Legea nr. 19/2000.

În ceea ce privește dispozițiile art. 7 din Legea nr. 119/2010, Curtea constată că acestea nu reglementează, în sine, competența instanței în litigiile privind stabilirea pensiilor, ci instituie doar o normă de trimitere către prevederile Legii nr. 19/2000. Așa fiind, Curtea constată că susținerile privind neconstituționalitatea acestei norme de trimitere sunt lipsite de temei.

Referitor la dispozițiile art. 156 din Legea nr. 19/2000, Curtea constată că acestea reglementează două ipoteze distincte în

ceea ce privește competența teritorială a tribunalului în litigiile privind drepturile de asigurări sociale. Într-o primă ipoteză se prevede că „*cererile îndreptate împotriva CNPAS sau împotriva caselor teritoriale de pensii se adresează instanței în a cărei rază teritorială își are domiciliul sau sediul reclamantul*”. Din contră, în situația în care pârâtul este altul decât cel prevăzut în prima teză, ipoteza a doua a textului stabilește că va fi competentă să soluționeze litigiul instanța în a cărei rază își are domiciliul sau sediul pârâtul.

Prevederile potrivit cărora instanța competentă este cea în raza căreia se află domiciliul reclamantului reprezintă o derogare de la dispozițiile dreptului comun, derogare prin care se urmărește facilitarea accesului la justiție al pensionarilor în litigiile ce privesc stabilirea pensiilor. Reglementând aceste dispoziții, legiuitorul a avut în vedere, în mod firesc, doar situația pensionarilor din sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, întrucât acesta este domeniul de reglementare al Legii nr. 19/2000. Din această perspectivă, nu se creează un tratament diferit între persoane aflate în situații identice.

În același timp însă acesta este motivul pentru care dispozițiile procedurale ale Legii nr. 19/2000 nu au avut în vedere și situațiile ce s-ar putea naște din aplicarea acestor norme altor sisteme de pensii, dând naștere, în practică, unor tratamente diferite între pensionari, în funcție de sistemul de pensii din care provin.

Aceste situații relevă o problemă de legiferare, care decurge din lipsa unei reglementări care să asigure o unitate a tratamentului juridic între pensionari, cu atât mai mult cu cât dispozițiile Legii nr. 119/2010 au avut ca efect recalcularea pensiilor militare de stat, dar și a altor tipuri de pensii speciale, potrivit prevederilor Legii nr. 19/2000.

O atare omisiune legislativă nu poate fi însă complinită de Curtea Constituțională pe calea excepției de neconstituționalitate, fără a contraveni dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care prevăd că instanța de contencios constituțional „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 156 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Ion Aldea în Dosarul nr. 4.343/99/2008 al Curții de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de același autor în același dosar al Curții de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.429

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 și art. 22 din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 și art. 22 din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, excepție ridicată de Dan Tudor Vuza în Dosarul nr. 14.088/299/2009 al Judecătoria Sectorului 1 București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 5 octombrie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 14 octombrie 2010. La acea dată, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, Curtea a amânat pronunțarea la data de 26 octombrie 2010, iar apoi, pentru același motiv, la data de 2 noiembrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14.088/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 și art. 22 din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003.**

Excepția a fost ridicată de Dan Tudor Vuza cu prilejul soluționării unei acțiuni civile având ca obiect obligarea Spitalului Clinic de Urgență Floreasca de a comunica și elibera copii de pe toate documentele, inclusiv dosarele medicale în care sunt consemnate diagnosticele, rezultatele investigațiilor și tratamentelor aplicate internării pacientului George Pavel Vuza.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că textele de lege criticate, care prevăd că informațiile privind starea pacientului sunt confidențiale chiar și după decesul acestuia, creează o discriminare între moștenitorii legali ai pacientului decedat, care se supun acestei norme, și alte persoane care, potrivit art. 23 din Legea nr. 46/2003, pot avea acces la datele personale medicale ale pacientului. De asemenea, consideră că este încălcat și art. 20 din Constituție prin raportare la art. 4 pct. 4 din Declarația promovării drepturilor pacienților în Europa, întrucât aceste prevederi internaționale exclud doar pe terți, iar nu și familia de la accesul la informațiile privind pacientul. În sfârșit, consideră că se contravine și art. 46 din Constituție, întrucât este încălcat dreptul moștenitorului legal al defunctului de a obține informații referitoare la starea pacientului, rezultatele investigațiilor, diagnosticul, prognosticul

și tratamentul aplicat în timpul vieții. Consideră că, în lipsa unui înscris prin care pacientul să se exprime cu privire la confidențialitatea datelor medicale care îl privesc, moștenitorii trebuie să aibă acces la aceste informații.

Judecătoria Sectorului 1 București consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că moștenitorii legali și terții autorizați să obțină informații referitoare la un pacient nu se află în aceeași situație, după cum nici membrii familiei și autoritățile medicale nu pot fi puși pe același plan atunci când vine vorba de confidențialitatea stării de sănătate a unui pacient. De asemenea, arată că principiul egalității în drepturi nu se referă la egalitatea dintre cetățeni și autorități. Extinderea obligației de a păstra confidențialitatea datelor privind starea de sănătate a persoanei chiar și după decesul acesteia este un reflex al dispozițiilor constituționale care urmăresc ocrotirea vieții private. În sfârșit, consideră că nu sunt încălcate nici dispozițiile Declarației promovării drepturilor pacienților în Europa.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate nu încălcă dispozițiile art. 16 din Constituție. În ceea ce privește dispozițiile art. 20 și art. 46 din Constituție, arată că acestea nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 21 și art. 22 din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 29 ianuarie 2003, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 21: „*Toate informațiile privind starea pacientului, rezultatele investigațiilor, diagnosticul, prognosticul, tratamentul, datele personale sunt confidențiale chiar și după decesul acestuia.*”;

— Art. 22: „*Informațiile cu caracter confidențial pot fi furnizate numai în cazul în care pacientul își dă consimțământul explicit sau dacă legea o cere în mod expres.*”

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 46 referitor la dreptul la moștenire. De asemenea, consideră că se încalcă art. 20 din Constituție prin raportare la dispozițiile art. 4 pct. 4 din Declarația promovării drepturilor pacienților în Europa.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate nu instituie un tratament diferențiat între persoane aflate în situații identice. Astfel, accesul furnizorilor de servicii medicale acreditați, implicați în tratamentul pacientului, la datele medicale care îl privesc pe acesta este justificat de necesitatea intervenției de specialitate în vederea acordării unui tratament cât mai adecvat. Astfel, întrucât se are în vedere, în realitate, interesul pacientului, nu se poate pune un semn de egalitate cu situația altor persoane care solicită accesul la datele medicale privind pacientul în interes personal. Prin urmare, situațiile evident diferite justifică tratamentul juridic diferențiat.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 4 pct. 4 din Declarația promovării drepturilor pacienților în Europa, Curtea constată că acest act internațional nu are valoarea unui tratat sau pact ratificat de România, astfel încât, în ceea ce îl privește, dispozițiile art. 20 din Legea fundamentală nu sunt incidente.

De altfel, cu privire la constituționalitatea textelor de lege criticate, Curtea s-a mai pronunțat și prin Decizia nr. 162 din 26 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 3 aprilie 2008, în care a statuat că informațiile privind sănătatea persoanei „intră în noțiunea de viață privată, fiind prin urmare un mod de a realiza protecția drepturilor prevăzute de art. 26 din Constituție, consacrate în egală măsură și în art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”. În legătură cu aceste aspecte, a fost amintită Hotărârea din 25 februarie 1997, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în speța *Z. contra Finlandei*, în care s-a arătat că „protecția datelor personale, nu în ultimul rând a datelor cu caracter medical, este de o importanță fundamentală pentru ca o persoană să se poată bucura de dreptul său la respectarea vieții private și a vieții de familie așa cum este acesta garantat de art. 8 din Convenție.

[...] În lipsa unei asemenea protecții, persoanele care necesită îngrijire medicală nu ar mai fi dispuse să furnizeze informații cu caracter personal și intim, necesare prescrierii

tratamentului apropiat pentru boala de care suferă sau să consulte un medic, ceea ce ar fi de natură să le pună viața în pericol, iar, în caz de boli transmisibile, un asemenea pericol poate exista pentru colectivitate. [...] De aceea, legislația internă a statelor trebuie să cuprindă garanții adecvate pentru a împiedica orice comunicare sau divulgare de date cu caracter personal privitoare la sănătatea persoanei, în conformitate cu dispozițiile art. 8 paragraful 1 al Convenției”.

Prin aceeași decizie, Curtea Constituțională a reținut că: „Extinderea obligației de a păstra confidențialitatea datelor privind starea de sănătate a persoanei, chiar și în cazul persoanelor decedate, apare, de asemenea, ca un reflex firesc al drepturilor fundamentale mai sus menționate, dacă se are în vedere faptul că, deși capacitatea de folosință a persoanei încetează la moartea acesteia, în virtutea respectului datorat persoanei umane, memoria persoanei decedate și opțiunile făcute în timpul vieții trebuie ocrotite și ulterior decesului. Dreptul de opțiune al pacientului privind păstrarea confidențialității cu privire la starea de sănătate nu este transmisibil *mortis causa*, păstrându-se astfel opțiunea exprimată până la momentul morții titularului dreptului.”

Raportat la criticile reținute în prezenta cauză, Curtea arată că dreptul la moștenire nu presupune dreptul moștenitorilor de a obține informații cu privire la starea pacientului.

Fără a pune în discuție însăși constituționalitatea textelor de lege criticate, Curtea reține că normele imperative care instituie confidențialitatea datelor privind pacientul pot ridica, în anumite situații, probleme cu privire la posibilitatea unor persoane de a-și realiza drepturile, în măsura în care acestea depind de informațiile privind starea medicală a pacientului. Acesta este motivul pentru care prevederile art. 22 din Legea nr. 46/2003 au permis legiuitorului să instituie excepții de la regula prevăzută de art. 21 din aceeași lege. În acest sens, art. 39 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, stabilește că folosirea informațiilor privind pacienții este permisă în situația când: „a) există o dispoziție legală în acest sens; b) există acordul persoanei în cauză; c) datele sunt necesare pentru prevenirea îmbolnăvirii unei persoane sau a comunității, după caz; d) datele sunt necesare pentru efectuarea urmăririi penale.”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 și art. 22 din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, excepție ridicată de Dan Tudor Vuza în Dosarul nr. 14.088/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.438

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Gina Capotă și Tiberiu Mihai Vicol în Dosarul nr. 6.313/302/2008 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru autori, apărătorul ales Ion Panaitescu din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, și personal autorul Gina Capotă. Se constată lipsa celui alt autor și a părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției, care pune concluzii de admitere a acesteia, arătând că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2005 a fost emisă cu nerespectarea exigențelor constituționale ale art. 115 alin. (4), iar dispozițiile art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 nu respectă cerințele privitoare la legalitatea incriminării și pe cele referitoare la previzibilitate și accesibilitate. Depune, de asemenea, și concluzii scrise în acest sens.

Autorul prezent, Gina Capotă, nu mai are nimic de adăugat față de susținerile apărătorului său.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca nefondată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2005 și ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000, deoarece criticile vizează aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea prevederilor contestate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.313/302/2008, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor**

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Gina Capotă și Tiberiu Mihai Vicol.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2005 contravine dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) referitoare la existența situației extraordinare și la necesitatea și urgența reglementării, deoarece preambulul actului normativ se sprijină mai degrabă pe utilizarea unui limbaj de baricadă. Intensificarea luptei împotriva corupției, ca activitate prioritară a Guvernului, se subsumează oportunității adoptării unor reglementări în materie și nicidecum exigenței referitoare la existența unei situații extraordinare.

În plus, argumentul potrivit căruia organele judiciare au semnalat existența unor cazuri de corupție care nu pot fi descoperite constituie o veritabilă *contradictio in adjecto*, pentru că ori existau fapte de corupție și acestea erau, potrivit principiului legalității incriminării, prevăzute de lege, ori nu existau astfel de fapte și atunci nu era nevoie de ordonanța de urgență adoptată.

În ceea ce privește dispozițiile art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000, autorii excepției susțin că acestea contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la obligativitatea legilor, deoarece incriminează concomitent o infracțiune consumată, dar și tentativa la alte fapte prevăzute de legea penală. Astfel, dacă o persoană săvârșește infracțiunea de la art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 în realizarea scopului urmărit prin comiterea infracțiunii prevăzute de art. 18¹ din aceeași lege, în ipoteza în care nu reușește să obțină pe nedrept bani din fondurile Comunităților Europene, ar putea fi pedepsită fie pentru săvârșirea infracțiunii consumate de fals și uz de fals, fie pentru tentativa la infracțiunea prevăzută de art. 18¹, în acord cu dispozițiile art. 18⁴ din aceeași lege.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, din examinarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2005 se observă că acest act normativ a fost adoptat având în vedere obiectivele prioritare privind intensificarea luptei împotriva corupției și ca urmare a semnalării de către organele judiciare a unor reglementări insuficiente. Pe cale de consecință sunt respectate exigențele dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4).

De asemenea, dispozițiile art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 nu contravin sub niciun aspect principiului fundamental referitor la respectarea Constituției și a legilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 19 septembrie 2005, și dispozițiile art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000: „(1) În înțelesul prezentei legi, următoarele infracțiuni sunt în legătură directă cu infracțiunile de corupție, cu infracțiunile asimilate acestora sau cu infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene: [...]

c) falsul și uzul de fals săvârșite în scopul de a ascunde comiterea uneia dintre infracțiunile prevăzute în secțiunile a 2-a și a 3-a sau săvârșite în realizarea scopului urmărit printr-o asemenea infracțiune;”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 115 alin. (4) referitoare la existența situației extraordinare și la necesitatea și urgența reglementării și ale art. 1 alin. (5) referitoare la obligativitatea legilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2005, constată că delegarea legislativă este o instituție specifică dreptului constituțional și presupune transferul de atribuții de la Parlament către executiv în anumite condiții prevăzute de legea de abilitare ori de Constituție. Este, prin urmare, o limitare a monopolului parlamentar în materia legiferării, care însă își găsește o justificare unanim acceptată ce izvorăște din principiul separației și al colaborării puterilor în stat.

Astfel, ținând seama de rațiunea edictării actului normativ așa cum a fost arătată în preambulul său, Curtea constată că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4) din Constituție, legiuitorul delegat fiind pe deplin legitimat în acest

sens. Astfel, în vederea intensificării „luptei împotriva corupției și ca urmare a semnalării de către organele judiciare a unor reglementări insuficiente, care nu permit descoperirea cazurilor de corupție apărute în practică,” s-a impus instituirea unor măsuri imediate pentru întărirea capacității statului român atât de prevenire și sancționare, cât și de descoperire a unor asemenea fapte, cu atât mai mult cu cât s-a constatat apariția unor noi modalități de corupție ca fenomen organizat, specializat și profesionalizat, apărând sub forma unor rețele, care, prin diferite mijloace, ajung să corupă factorii de decizie până la cele mai înalte nivele ale politicului, legislativului, justiției și administrației. În acest sens, s-au incriminat și alte forme de comitere a faptei de stabilire a unor valori diminuate față de valoarea reală a bunurilor aparținând operatorilor economici la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar și s-a legitimat folosirea investigatorilor sub acoperire sau a investigatorilor cu identitate reală, în scopul descoperirii faptelor, identificării făptuitorilor și obținerii mijloacelor de probă necesare în situația în care există indicii temeinice și concrete că s-a săvârșit ori că se pregătește săvârșirea de către un funcționar a infracțiunii de luare de mită, primire de foloase necuvenite ori trafic de influență. Prin urmare, aceste reglementări răspund pe deplin exigențelor constituționale referitoare la existența unei situații extraordinare care nu poate fi amânată.

2. În ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000, Curtea constată că textul legal criticat definește, în acord cu rațiuni evidente de politică penală, una dintre categoriile de infracțiuni în legătură directă cu cele de corupție ori cu cele asimilate acestora, în cadrul căreia intră falsul și uzul de fals săvârșite cu un scop anume determinat. Critica autorilor excepției vizează nu contrarietatea art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 cu prevederile din Legea fundamentală, ci eventualele abuzuri ale organelor de anchetă care s-ar putea naște din cauza unei redactări imprecise ori a unei înțelegeri eronate a textului. Astfel, interpretarea conținutului unor norme juridice, ca fază indispensabilă de aplicare a legii, aparține instanțelor judecătorești. Or, potrivit competenței sale, așa cum este prevăzută în art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, și respectând principiul constituțional al separației puterilor în stat, Curtea Constituțională nu poate modifica sau completa prevederea legală supusă controlului și nici nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului ei contrar Constituției. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Gina Capotă și Tiberiu Mihai Vicol în Dosarul nr. 6.313/302/2008 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția I penală.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.542

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (4) teza finală și art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (4) teza finală și art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, excepție ridicată de Organizația Județeană Iași a Partidului Democrat Liberal și de Miron Mihai în Dosarul nr. 4.172/866/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de autorul excepției de neconstituționalitate Miron Mihai, prin care solicită acordarea unui termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de amânare.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de acordare a unui termen de judecată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.172/866/2009, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (4) teza finală și art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurenta Organizația Județeană Iași a Partidului Democrat Liberal și de intimatul Miron Mihai într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 2.218 din 8 noiembrie 2008 a Judecătoriei Pașcani prin care s-a dispus anularea alegerilor desfășurate în turul al doilea de scrutin în Circumscripția electorală nr. 1 Valea Seacă și repetarea acestui scrutin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, deoarece, prin eliminarea completă a căilor de atac, a fost anihilat dreptul de a solicita instanței competente desființarea unei hotărâri judecătorești pe care o consideră netemeinică și nelegală.

Tribunalul Iași — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile de lege criticate se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Excluderea căilor de atac în materie electorală a fost impusă de necesitatea asigurării operativității în rezolvarea tuturor problemelor legate de desfășurarea alegerilor, precum și de interesul stabilității rezultatelor acestora, deoarece aplicarea în această materie a regulilor de drept comun ar însemna să se împiedice desfășurarea alegerilor sau să se pună sub semnul incertitudinii un timp îndelungat rezultatele alegerilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 31 alin. (4) teza finală și art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 17 mai 2007, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 31 alin. (4): „*În județele în care se organizează alegeri parțiale într-o singură circumscripție electorală nu se mai constituie un birou electoral județean, soluționarea sesizărilor prevăzute la art. 37 alin. (1) lit. h) făcându-se de judecătoria în*

a cărei rază teritorială se află circumscripția electorală respectivă. Judecătoria se pronunță în termen de cel mult 3 zile de la înregistrarea sesizărilor și contestațiilor. Hotărârea este definitivă și irevocabilă.”;

— Art. 121 alin. (2): „Împotriva hotărârilor definitive și irevocabile, pronunțate de instanțele judecătorești potrivit prezentei legi, nu există cale de atac.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.128 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008, Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității prevederilor dispozițiilor art. 121 din Legea nr. 67/2004, din perspectiva criticilor referitoare la art. 21 din Constituție, respingând excepția de neconstituționalitate a acestora.

Cu acel prilej Curtea a statuat că, în materie electorală, legiuitorul a stabilit o procedură specială de soluționare a întâmpinărilor, contestațiilor și a oricăror altor cereri prevăzute de lege, desfășurată potrivit regulilor stabilite de Codul de procedură civilă pentru ordonanța președințială. Obiectul reglementării — valorificarea drepturilor electorale — a impus adoptarea unei proceduri de judecată care să soluționeze cu celeritate toate cererile adresate instanței. Sub acest aspect, apare ca firească opțiunea legiuitorului de a limita exercițiul căilor de atac doar la căile de atac ordinare, tocmai în scopul de a evita situația unei prelungiri a procesului ca urmare a contestării hotărârilor definitive și irevocabile, prin intermediul căilor extraordinare de atac.

În această materie, ca de altfel oriunde legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de respectarea unei anumite

proceduri, nu s-a reglementat în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat a beneficiat, ci doar în scopul de se instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21, prevenind astfel abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual — nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

Așa fiind, procedura instituită prin textul de lege criticat are în vedere soluționarea procesului cu celeritate, întrucât, în absența ei, aplicarea regulilor de drept comun ar fi de natură să împiedice desfășurarea procedurilor electorale aflate în curs și ar genera o stare de incertitudine în ceea ce privește raporturile juridice stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, afectând pentru un timp îndelungat rezultatul alegerilor.

Mai mult, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, precum și art. 129, care prevede că, „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac.

Întrucât nu există elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (4) teza finală și art. 121 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, excepție ridicată de Organizația Județeană Iași a Partidului Democrat Liberal și de Miron Mihai în Dosarul nr. 4.172/866/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE PENTRU ADMINISTRARE ȘI REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU ADMINISTRARE ȘI REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII

DECIZIE

privind identificarea piețelor relevante din sectorul comunicațiilor electronice corespunzătoare serviciilor de linii închiriate — segmente terminale cu capacitatea de transmisie de până la și inclusiv 2 Mbps

În temeiul dispozițiilor art. 10 alin. (2) pct. 21, art. 11 alin. (1) și art. 12 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, aprobată prin Legea nr. 113/2010, precum și ale art. 32 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se identifică piața relevantă din sectorul comunicațiilor electronice corespunzătoare serviciilor de linii închiriate — segmente terminale cu capacitatea de transmisie de până la și inclusiv 2 Mbps, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie, ale cărei caracteristici pot justifica impunerea unor obligații specifice în sarcina furnizorilor de rețele și de servicii de comunicații electronice cu putere semnificativă pe piață.

Art. 2. — Pe piața identificată în conformitate cu dispozițiile art. 1, Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații realizează periodic analize de

pieță, în scopul determinării situației concurențiale și al impunerii, menținerii, modificării sau retragerii obligațiilor specifice prevăzute în cap. II din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 527/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații,
Marius Cătălin Marinescu

București, 4 ianuarie 2011.
Nr. 6.

ANEXĂ

Piața relevantă din sectorul comunicațiilor electronice corespunzătoare serviciilor de linii închiriate — segmente terminale cu capacitatea de transmisie de până la și inclusiv 2 MBPS

a) Piața relevantă a produsului

Piața serviciilor de linii închiriate — segmente terminale cu capacitatea de transmisie de până la și inclusiv 2 Mbps

Piața cuprinde serviciile care oferă segmentul de linie închiriată — circuit total delimitat de un punct de interconectare pentru linii închiriate, situat la nivelul rețelei de transmisiuni regionale, al rețelei de transmisiuni locale subordonate sau al rețelei de acces subordonate, potrivit arhitecturii rețelei, și un punct terminal al rețelei situat în interiorul aceluiași județ cu punctul de interconectare, cu capacitatea de transmisie de până

la și inclusiv 2 Mbps, indiferent de tehnologiile ori de protocoalele sau interfețele utilizate.

Piața identificată este o piață de gros, pe care pot fi impuse obligații *ex ante* în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 527/2002, cu modificările și completările ulterioare.

b) Piața geografică relevantă

Piața națională determinată de teritoriul României

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

